

Dag 15: 2 Oktober: Aankomst San Francisco

Door het raam van mijn kamer zie ik Ghislain al op de parking. Tijd om te vertrekken dus. Lieve rijdt eerst een heel eind richting San Fransico via een noordelijke weg. We denken dat het minder druk zal zijn. De ommertoer is groter dan we denken, maar het is rustig. We ontbijten in Point Reyes. Er rustig dorpje aan de rand van het natuurpark vol drassige moerassen. We hopen dat het goed weer zal zijn, maar er hangen grijze wolken in de lucht. Aan de baai Bolinas Lagoon hangt de mist net tussen het bezonde waterhuisje en de zonnige bergtop erachter. Dat komt goed, denken we.

Na wat kronkelen verder omhoog, omlaag en dat is ze daar plots... de Stille Oceaan. Een machtige plas water. De golven zijn vrij rustig. Toch is dat windje kil. We stoppen aan een zichtpunt. Stopt er daar ook een Amerikaan: heb je ze ook gezien? Wat gezien? Whales! Hij had iets verder walvissen gezien. We turen en ontwaren diep in de verte wat wemeling in het water... dat zullen die walvissen zijn zeker?

Ghislain is een natuurmens en heeft een kompas om de mooiste zichten te vinden waar niemand anders komt. Maar hij houdt niet zo van steden. Ik kocht voor het eerst stapschoenen om in zijn spoor te kunnen volgen. Hopelijk kan hij nu ons volgen en vinden we stadsplekken die ook hem kunnen ontroeren.

Onze reisboekje stuurt ons langs Sausalino, een mondain kuststadje aan de baai van San Fransico. Niet om er te stoppen, maar om er langs die kant, laag bij het water voor het eerst de Golden Gate Bridge te zien opduiken. Het is inderdaad indrukwekkend. 2700m lang en tussen de 227m hoge pijlers 1280m vrije overspanning. Mijn cursus stabiliteit zou zwaar tekort schieten. Maar het is mooi zo wat hangend in de mist. We picknicken aan een bankje langs het water. We zitten er vrijwel alleen.

Ghislain zou eerst nog een wandelingetje omhoog willen doen, naar een hoger zicht op de brug. Nee, Ghislain we gaan de stad in. Even later zien we dat we met de auto naar dat zelfde zichtpunt rijden. Het krioelt er van de toeristen. Jonge meisjes kronkelen zich op hun sexyst voor een foto met de Bridge op de achtergrond. Lieve zou dat ook kunnen, maar laat dit liever zo. Ghislain dan misschien? Met een fijn glimlachje stap hij verder. 't Zal gaan zeker!

We gaan dus de brug op. Lieve heeft nu al zo veel gereden. Zij mag dus rijden op de Golden Gate Bridge. 2x 3 vakken breed. We zijn één van de honderdduizend die dagelijks hier over rijden.

We rijden vlot door naar het hotel. De conciërge legt ons alles piekfijn uit en we starten meteen met een stadwandeling tot helemaal aan het noorden van San Francisco. We passeren meteen al het Museum van Modern Art. Het gebouw van architect Mario Botta is meteen de moeite om eens binnen te springen. Er zijn enkele werken vrij te bezichtigen. Een kolossaal werk van Diego Riviera, maar ongelofelijk, ook enkele originele werken van Piscasso, Modriaan, Andy Warhol,... laten zich meteen opmerken.

Lieve's dochter Claire zal jaloers zijn. We besluiten morgen de rest van het museum te bezoeken, of toch een deel. Ik zie er naar uit.

Maar eerst verder de stadwandeling dus. Na de imposante wolkenkrabbers, zitten we al gauw in China Town, een heel eigen wereld. Ook de Italianen hebben een stadsdeel. We verpozen voor een drankje, zodat ik meteen de 'restroom' kan bezoeken. Na dat drankje nog een plasje. Het lijkt soms dat het er bij mij zo door loopt.

Al gauw zijn we aan de bekende Fisherman's Wharf in het noorden van San Fransico downtown. Het ene kraampje, winkeltje of restaurantje naast het andere. We flaneren verder en ontdekken ook een museum van oude mechanische muntspelkasten. Onze muntjes liggen in de auto! Aan de pier staat veel volk! Is er iets gebeurd? Nee, tientallen zeeleeuwen verdringen elkaar op de looppontons. Vooral sinds de laatste aardbeving (1989 met 69 doden 600 gewonden en 6 miljard schade) voelen deze in het water gezwinde maar op 't droge lange logge zeeleeuwen zich veiliger tegen orka's en haaien. Ghislain leest dat geologen vrezen dat de spanning op de aardplaten hier zo groot is dat zich ieder moment een nieuwe aardbeving kan voordoen. We laten ons niet uit ons lood slaan. Het thuisfront hoeft er niet voor wakker te liggen, toch?

Op de wandeltocht steil omhoog naar ons hotel, stoppen we bij een Italiaan, een Pineria. Lieve dacht dat ze er Pinchos, kleine hapjes op een stokje zouden serveren. Nee, een Pineria is zoals een Pizzeria maar met ander deeg of zo. Ik weet het niet zeker, maar het smaakt.

Ghislain's kompas staat ook nog steeds scherp en corrigeert onze klim naar het hotel. We hebben weeral veel stappen op de teller vandaag, telt Lieve. We genieten er van een slokje van Lieve's fles wijn. Een uit de Napa die ook in België verdeeld wordt. Ghislain houdt het bij porto. Perfecte slaapmuts. Hopelijk.